

Sprediķis,

teikts 1995. gada 22. oktobrī

Mežaparka draudzē

Žēlastība un miers lai jums ir visiem no Dieva, mūsu Tēva, un mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus! Āmen.

Uzklausī, kristīgā draudze, šīs svētdienas Svēto Evaņģēliju, kas ir rakstīts pie Lūkas 9. nodaļā!

57 *“Un notikās, tiem noejot, viens uz ceļa uz Viņu sacīja: “Kungs, es Tev iešu pakaļ, kurp Tu iesi.”*

58 *Un Jēzus uz to sacīja: “Lapsām ir alas un putniem apakš debess – ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav, kur Tas Savu galvu var nolikt.”*

59 *Un Viņš uz citu sacīja: “Nāc Man pakaļ!” Bet tas sacīja: “Kungs, atļauj man papriekš noiet savu tēvu aprakt.”*

60 *Bet Jēzus uz to sacīja: “Lai miroņi apraud savus miroņus, bet tu ej un pasludini Dieva valstību!”*

61 *Un cits sacīja: “Kungs, es Tev iešu pakaļ, bet atļauj man papriekš no tiem atvadīties, kas ir manā namā.”*

62 *Bet Jēzus uz to sacīja: “Neviens neder Dieva valstībai, kas savu roku pieliek pie arkla un skatās atpakaļ.”*

Āmen.

Mēs Tevi lūdzam un piesaucam, Dievs Kungs, Svētais Gars, Tu dievišķais padoma devējs un apgaismotājs Gars! Tevi lūdzam – atveri mums Tava Svētā Vārda patiesību, lai mēs paši, būdami apgaismoti Tavā patiesībā, esam viņas apliecinātāji, jo Tavs Vārds ir mūžīga patiesība. Āmen.

Mūsu Kungs Jēzus Kristus sastapās ar dažādiem cilvēkiem. Mums vairāk uzkrīt tie, kas ar savu pretniecību, ar savu naidu nostājās pretī Viņam, Viņu apstrīdēdami un Viņu zākādami, Viņu aizliegdami. Bet bija arī citādi cilvēki. Bija arī tie, kas Viņu meklēja, bija arī tie, kas Viņu apbrīnoja, kas Viņu pielūdza, bija arī tādi, kuri sajūsmā par Viņu gribēja kaut kādā veidā palikt ilgāk un vairāk ar Viņu. Un mēs varam tā arī saprast to cilvēku, kas tā, uz ceļa ejot, sastopoties, saka Pestītājam šos vārdus: “Es iešu Tev pakaļ!” Kaut kas viņu bija tā sakustinājis pie mūsu Pestītāja. Mums nav nekādu grūtību iedomāties, kas tas varētu būt, jo Viņš runāja kā varenais un Viņš darīja tādas lietas, kas bija brīnums un Dieva žēlastības spēks ļaužu acīs. Un, ka cilvēks, to redzēdams, patiesi var būt sajūsmināts – es gribu! Es arī gribu kaut ko no tā vēl vairāk un tālāk saņemt, un varbūt arī pats vēl kaut ko līdzīgu tamlīdzīgu spēt. Un tāpēc viņš saka: “Es iešu Tev pakaļ, Jēzu!” Pestītājs ar viņu nav

nekādā garā sarunā, Pestītājs ir, kā mēs sacīsim, ļoti lietišķs. Viņš tikai gluži vienkārši paskaidro, ar ko šādai pakalīšanai ir jāērķinās. Putniem un lapsām ir tanī ziņā vēl sava priekšrocība – viņiem ir savas ligzdas un savas alas. Jēzus nezināja, kur Viņš katru reizi Savu galvu noliks, un Viņš arī nezināja, kur Viņam klās galdu un vai vispār tas notiks jebkādā ---- ¹. Un mēs vairāk nekā nezinām par šo jauno cilvēku, kas tā, sajūsmā bijis, labprātīgs staigāt Jēzum pakal. Šie apstākļi ir pārāk, pārāk neiedomājami grūti, lai varētu pēkšņi tādos ieslēgties tikai tāpēc, lai paliktu Jēzus tuvumā.

Citam Viņš saka: “Nāc Man pakal!” Jā, šis uzaicinājums šo cilvēku skar tādā veidā, ka viņš patiesi būtu ļoti labprātīgs to darīt. Arī viņam ir savs priekšstats par to, cik tas ir kaut kas vērtīgs, kaut kas skaists – būt Jēzus tuvumā un staigāt Viņam pakal. Bet ir dzīves apstākļi, reālā dzīve ar savām negaidītajām grūtībām, ar saviem jautājumiem, kas ir pēkšņi risināmi – viņa tēvs ir miris, viņam stāv priekšā šī aprūpe ar viņa apbedīšanu, un arī varbūt vēl tās lietas, kas stāv pēc tam. Un viņš nevar tā nodoties pēkšņi kaut kam citam, un, saprotams, cilvēks atraida tad no sevis tādas lietas, kuras vēl var paciest. Ir jādara tas, kas ir tas visusvarīgākais, kas nolikts mūsu priekšā. Un arī šinīs lietās mēs bieži sastopamies ar tādām lietām, kas labākajiem arī nodomiem un jau nodomātajām lietām stājas šķērsu pretī, un mums ir jāatrod kaut kāds izlīdzības stāvoklis. Un viņš šo izlīdzinājumu meklē šinī ziņā, ka viņš saka: “Jā, es esmu labprātīgs to darīt, bet man ir jānokārto, man ir jānokārto šīs lietas, es nevaru atstāt tēvu neapbedītu.” Mūs pārsteidz mūsu Pestītājs – it kā Viņš nekā neiejostos cilvēku dzīvē, it kā Viņš nenovērtētu mūsu dzīves grūtumus, it kā Viņš nenovērtētu to, ka vēl ir lietas, kuras nav savienojamas kaut kādā veidā uzreiz. Viņš atbild tik ļoti skarbi, ka gandrīz mēs nevaram ticēt, ka to saka Viņš. Viņš saka – lai miroņi paši aprok savus miroņus! Kaut kas tāds paradokšāls! Bet tu ej un pasludini Evaņģēliju...

Tas nav paradokšāli. Tā ir mūsu Pestītāja uzdevuma neatliekamība. Neviena lieta, nekādi apstākļi – arī visneiedomājamākie sarežģījumi – nedrīkst aizkavēt šo Viņa uzdevumu, šo Evaņģēlija pasludinājumu, šo sekošanu. Jēzus pats zina, kāpēc Viņš to tā saka. Viņš zin, ka mūsu tā sauktie apstākļi mūs, kā tādā ķēdes sakarībā viens ar otru saslēgti, mūs atkal un atkal piesaistīs, un šī ķēde nepārtrūks. Un, ja viņa pārtrūks, tad būs viss tas it kā atdzisis un zudis, kas bija jādara, kur bija šis lielais, pirmais uzdevums.

Un kāds cits uz Viņu sacīja, un citam Viņš sacīja: “Nāc Man pakal!” Bet viņš sacīja: “Kungs, atļauj man vispirms noiēt un atvadīties no tiem, kas man ir manā mājā! Un tad es sekošu. Ļauj man noslēgt šo dzīvi, ļauj man atraisīties no visa tā, kas mani saista! Tad es esmu Tavā rīcībā, tad es daru to, ko Tu man pavēlēsi, tad es piederēšu Tev!” Tāda ir šī cilvēka doma. Pestītājs nepieņem arī šo cilvēku. **Kāpēc?**² Vai tas nebūtu labi un pareizi, ka cilvēks, kas dodas jaunā un lielā uzdevumā – Evaņģēlija pasludināšanā un sekošanā Kristum –, ka viņš tā atvadās no visa tā, kas viņu līdz tam ir

¹--- šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes, kas audiokasetē nav saklausāmas

² izcēlumi treknrakstā šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus vai frāzes kuras, teicot sprediķi, tiek īpaši izceltas

saistījis draudzībā, mājas apstākļos un arī visādās citās saistībās, par kurām būtu jāsaprot, ka tās nu ir jānoliek, no tām ir jāatvadās.

Kādreiz tas ir bezgala grūti. Grūtāk, nekā to grib un var. Mēs zinām, kā tas ir noticis un notiek kādreiz cilvēka dzīvē tādos izšķiršanās gadījumos, kad kāds pēkšņi gribētu kaut ko mainīt tik ļoti savā dzīvē, un tur ir visi apstākļi – tur ir tuvinieki, tur ir draugi, tur ir darba biedri, un visiem tas ir pārsteigums. Vispirms tur ir daudz asaru kādreiz. Liela, sāpīga šķiršanās, ko nevar pārvarēt. Cik daudzreiz vai mātes, vai sievas, vai savu mīļu tuvinieku asaras kaut kā salauž šo apņēmību, kaut kā nevar tām tikt pāri. Un ir jāatliek, vismaz jāatliek. Tur ir draugi. Un draugi ir ļoti dažādi. Vieni draugi neredzēs nekā saprātīga viņa ceļā un sāks viņu pārliecināt, ka ir daudz citu labu nodarbību, ar kurām dzīvi darīt jauku un pildīt kādus lielus, skaistus mērķus. Tur ir draugi, kuri, kā mēs to paši zinām arī mūsu starpā, kuri ir pilnīgi pretēji tam, ko mēs gribam un turam par labu, un viņu iebildumos ir kādreiz dzēlīgi un pārmetumu, un izsmiekla vārdi, kas atbrūno -----³. Kāds domātājs, rakstnieks ir reiz teicis šādus vārdus: “Draudzība ir **pārāk** dārga lieta – es nevaru to atļauties.” Ne to upuru dēļ, ko mēs nesam saviem draugiem, bet tā dēļ, no kā mums ir mūsu draugu dēļ jāatsakās.

Viens bija, kas atvadījās un gāja. Nevaicādams. Tas bija jurists, students Vācijā, kas piedzīvoja savā gaitā, ceļā bargu negaisu ar zibens spērienu pie viņa kājām, un kur viņš satrūkdamies deva solījumu kļūt par mūku. Pēc kādām dienām viņš bija savu studiju biedru vidū un teica: “Draugi, jūs mani šodien redziet beidzamo reizi šeit šādā veidā. Es rīt dodos klosterī.” Un tur tāpat cēlās šo draugu balsis, viņu atrunājot, mēģinot viņu pārliecināt turpināt jau iesāktās lietas, runājot varbūt pat niecinoši par klosterā dzīvi. Bet šī atvadīšanās bija ----- . Nākošā rītā viņš kļūda pie klosterā durvīm un kļuva par augustīņu eremītu klosterā brāli. Mūsu ticības tēvs Mārtiņš Luters. Un ar to viņš ir apstiprinājis vēlreiz to, ko Pestītājs saka, ka pieliktā roka pie arkla vairs nav jāņem nost, un tur nevar būt nekas cits, kas stātos starpā.

Jā, bet kādēļ Viņš iemīlēja Savus mācekļus? Sākumā Pēteri, un vēl tad pārējos zvejniekus, brāļus. Tādēļ, ka Viņš, iedams viņiem garām, sacīja šos vārdus: “Nāciet man pakal!” Un Pēteris nemaz necentās nokārtot, kas būs ar viņa laivu un tīkliem, un kas notiks viņa mājās. Kā tāds bērns, kuru pēkšņi paņem pie rokas un ved kaut kur, kur viņš nemaz nezina... Viņš kļuva Jēzus māceklis. Viņš nezināja tiešām, kas notiks un kur viņš būs. Un reiz viņam arī pacēlās šis jautājums, kad Pestītājs runāja par visu lietu pamešanu un sekošanu Viņam. Viņš uzstādīja ----- – jā, mēs taču esam visu atstājuši, kas mums par to būs? Un tad Pestītājs atsedz to noslēpumu, kuru neviens nevar atminēt iepriekš, pirms viņš nav devis savu roku tā kā Pēteris savu. Simtkārtīgi to jūs saņemat atpakaļ šeit, uz zemes! Debesu valstību un viņas godību ----. Jo, kur Es esmu, tur būs arī mans

³ (?) šeit un tālāk apzīmē vārda daļas, vārdus, frāzes par kuru “atsifrējuma” pareizību ir šaubas

kalps. Un, ja tas man kalpos, to Mans Tēvs cienīs. Tas neietilpst, to nevar neviena apdomība un kalkulācija izprast. Te ir tikai šī viena pati prasība, šī Pestītāja prasība ----- prasa tikt *paklausīta* (?) bez ierunām. Lai kādi ir tā sauktie apstākļi, kuri mūsu dzīvi bīda un dīda augšup un lejup, pa labi, pa kreisi. Pāri tiem stāv Viņš ar Savu aicinājumu, ar Savu uzdevumu un ar Savu *pamudinājumu* (?).

Āmen.